

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

Hodiny na zdi

Natálie Mlýnková, 9.B

Na zdi mi tikají hodiny,
co počítají všechny dny a vteřiny.
Jeden tik, druhý tik, třetí tik,
a já se jen dívám.

Dětství utíká,
láska se jen snaží.
Někdo se usmívá,
a někdo pláče.

Kam letí ty minuty,
kde se berou ty hodiny?
A kam se ten svět řítí?
Nikdo neví.

Ticho je plné myšlenek,
hlava je prázdná.
Čas se krátí,
a my se jen díváme.

Jedno přání

Tereza Králíčková, 7.C

Jednoho podzimního odpoledne ležela Eliška v posteli a snažila se učit matiku. A vtom uslyšela z kuchyně křik: „Tebe zase vyhodili z práce?! To už není možné, jak jsi neschopná.“ To po mamce řval táta.

Ach jo, mě už to nebaví poslouchat, pomyslela si Eliška.

Když tu si všimla veliké krabice na skříni, na které bylo napsáno „fotky“. Eliška šla ke skříni a vzala si krabici na postel. Když ji otevřela, uviděla tam spoustu fotek svých rodičů na chatě, u babičky, na výletech, na různých známých místech.

V tu chvíli její pozornost také upoutal malý starý kamínek, který se jen tak povaloval na parapetu. Kde se tu vzal? Co to asi je? Jenom obyčejný kámen? Položila ho na stůl vedle postele.

Další den se u kamínku objevil papírek, na kterém bylo napsáno:

„Jedno svoje přání sem napiš a ono se ti splní.“

Eliška tomu nepřikládala velkou váhu, ale pořád na to nemohla přestat myslet. A tak ji napadlo: Můžu to zkusit. Buď se něco stane, nebo jsem jen paranoidní.

Dlouho přemýšlela, co tam napsat. Jestli at' se to zlepší doma, nebo at' má lepší známky ve škole. Bylo už asi jedenáct hodin večer a ona věděla, že by už měla jít spát, ale pořád si nebyla jistá, co tam napsat. Nakonec se rozhodla, že napíše: Prosím, at' se mi udobří rodiče.

Dalšího rána přišla do obýváku a viděla, že mezi rodiči je vše v pořádku. A jen si v duchu řekla: Děkuji, kouzelný kamínku!

Chatka uprostřed lesa

Horor krátký, ale hustý

Karolína Hodíková a Veronika Dubová, 8.C

Kdysi dávno si jedna holka koupila na noc chatku uprostřed lesa.

Šla tam a ubytovala se.

Na stěnách visely obrazy, na kterých byli usmívající se lidé.

Holka to ignorovala a šla spát.

Ráno se podívala na ty obrazy. Usmívající se lidé na nich už nebyli.

Vlastně tam ani obrazy nebyly. Byla to okna...

Když to holka zjistila, tak se rozběhla pryč z chatky.

Ale usmívající se lidé na ni čekali za chatkou.

Čekali, až vyjde...

A pak se za ní rozběhli.

Holka běžela a běžela, hluboko do lesa.

Tam se ztratila a už se nikdy nenašla.

Černé mraky

Eva Scarlett Čapková, 8.A

Ticho, co ve mně proudí
Tmavé myšlenky, co mou hlavou bloudí
Duše, která cítí radost tiše
Uvnitř černo jako odstín tuše

Koutky dolů
Chci jít domů
Tam, kde neprší
Není zima ani nesněží

Jiskra, co se ztrácí
Ten špatný pocit, který se dokola vrací
Hlavně mít tvář usměvavou
Zachovat tu v hněvu pravou

Prší, fouká studený vítr
V mé hlavě zase vichr
Zleva zprava těžké tlaky
Ve mně opět těžké mraky